

ת"פ 44472/11/11 - מדינת ישראל נגד אמיר מזרחי, כפידור מחצבים בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44472-11-11 מדינת ישראל נ' מזרחי ואח'
תיק חיצוני: 362610

בפני מאשימה נגד נאשמים
כב' השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל
1. אמיר מזרחי
2. כפידור מחצבים בע"מ

החלטה

רקע

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס להם עבירות מס שונות.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") פתח בשנת 2006 חברה, היא הנאשמת 2 (להלן: "הנאשמת"), ושימש כמנהלה ובעל המניות היחיד בה. במהלך השנים עבד הנאשם כעצמאי או בשמה של הנאשמת, מול ספקי משנה. בהתאם להצעתו, חלק מספקים אלה מסרו לו חשבוניות שאינן שלהם, כאשר הסכום המופיע עליהן אינו הסכום אותו שילמו הנאשמים בפועל (להלן: "החשבוניות המזויפות"). בין היתר, נמסרו לנאשמים חשבוניות של חברות אשר אינן פעילות בתחום עיסוקם של הנאשמים, תוך זיוף שם העוסק המופיע על גבי החשבונית, כל זאת במטרה לרמות את רשות המיסים, כמפורט להלן:

א. ביחס לפעילות הנאשם כעצמאי -

- בשנת 2006 כלל הנאשם בספריו חשבוניות מזויפות בסכום כולל של 1,629,136 ₪, סכום אשר כלל הוצאות שלא שולמו, לרבות תשלומי מע"מ שלא הועברו, בסך של כ- 500,000 ₪.

- בשנת 2007 כלל הנאשם בספריו חשבוניות מזויפות בסכום כולל של 1,464,606 ₪, סכום אשר כלל הוצאות שלא שולמו, לרבות תשלומי מע"מ שלא הועברו, בסך של כ- 250,000 ₪.

ב. ביחס לפעילות הנאשמת -

עמוד 1

בשנת 2006 כללה הנאשמת בספריה חשבוניות מזויפות בסכום כולל של 445,968 ₪, סכום אשר כלל הוצאות שלא שולמו, לרבות תשלומי מע"מ שלא הועברו, בסך של כ- 140,000 ₪.

- בשנת 2007 כללה הנאשמת בספריה חשבוניות מזויפות בסכום כולל של 2,252,118 ₪, סכום אשר כלל הוצאות שלא שולמו, לרבות תשלומי מע"מ שלא הועברו, בסך של כ- 450,000 ₪.

- בשנת 2008 כללה הנאשמת בספריה חשבוניות מזויפות בסכום כולל של 1,511,950 ₪, סכום אשר כלל הוצאות שלא שולמו, לרבות תשלומי מע"מ שלא הועברו, בסך של כ- 560,000 ₪.

- בשנת 2009 כללה הנאשמת בספריה חשבוניות מזויפות בסכום כולל של 853,394 ₪, סכום אשר כלל הוצאות שלא שולמו, לרבות תשלומי מע"מ שלא הועברו, בסך של כ- 250,000 ₪.

בנוסף, לא ניהלו הנאשמים ספרים כפי שהיה עליהם לעשות בהתאם לפקודת מס הכנסה, ובין היתר לא שמרו מסמכים בנוגע לתשלומים ששילמו.

2. בהתבסס על העובדות שלעיל, ייחסה המאשימה לנאשמים את העבירות הבאות:

- א. מסירת אמרה או תרשומת כוזבת - לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה, התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") - 6 עבירות לנאשם ו-4 עבירות לנאשמת.
- ב. קיום פנקסי חשבון כוזבים - לפי סעיף 220(4) לפקודה - 6 עבירות לנאשם ו-4 עבירות לנאשמת.
- ג. מרמה ערמה או תחבולה - לפי סעיף 220(5) לפקודה - 2 עבירות לנאשם ו-2 עבירות לנאשמת.
- ד. אי קיום דרישה - לפי סעיף 216(1) לפקודה - 6 עבירות לנאשם ו-4 עבירות לנאשמת.
- ה. מסירת ידיעה כוזבת - לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 (להלן: "החוק").
- ו. ניכוי מס תשומות - לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק.
- ז. קיום פנקסי חשבונות כוזבים - לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק.
- ח. מרמה או תחבולה - לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.
- ט. פעל במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס - לפי סעיף

3. ביום 25.6.2014, הצהיר ב"כ הנאשמים, כי "אין מחלוקת לגבי העובדות, אלא שהטענות הינם משפטיים", כאשר לגבי עבירות המע"מ, טען שאין התייחסות פרטנית, הכל מוכחש. בהתאם לכך, הגישו הצדדים את טענותיהם בכתב.

טענות הצדדים

טענות ההגנה

4. טענות ההגנה התמקדו במספר סוגיות, כמפורט להלן:

- א. ב"כ הנאשמים טען, כי לאחר סיום החקירה הפלילית, נחתם הסכם בין פקיד השומה האזרחי לבין הנאשמת, בו תואמו הוצאות הנאשמת לשנת 2006 בסך של 145,911 ₪, ואילו לגבי השנים 2007-2008 קיבל פקיד השומה את הדוחות "כמוצהר". לגבי הנאשם, בשנים 2006-2007 תואמו הוצאות במסגרת הסכם עם פקיד השומה האזרחי, בסך של 768,187 ₪. עוד ציין בהקשר זה, כי סגן פקיד שומה חקירות מתן הסכמתו להסכם (להלן לגבי הסכמים אלה: "ההסכמים").
- לגבי הדוחות שאושרו על ידי פקיד השומה האזרחי "כמוצהר", והוגשו במועד, נטען כי לא התקיים יסוד נפשי או עובדתי לביצוע עבירות מס, שכן הנאשמים לא כללו את החשבוניות המזוייפות בדוחות שהוגשו, וזאת עוד בטרם נפתחה חקירה בעניינם, כאשר הדוחות אשר אושרו על ידי פקיד השומה "ככתבם".
- בנוסף, נטען כי קבלת הדוחות האמורים "כמוצהר" על ידי הרשות, יוצרת השתק שיפוטי, המונע מהמאשימה לייחס כתב אישום, המבוסס על אותם ממצאים שנמצאו תקינים על ידי פקיד השומה, זאת לאחר חקירה.
- ב. לגבי הדוחות האחרים, אשר אושרו על ידי פקיד השומה האזרחי בסכומים שונים לחלוטין מהמפורט בכתב האישום, כאמור לעיל, טענה ההגנה לאופי ההכרה בהוצאות מס הכנסה. מדובר בהוראות סעיף 17 לפקודה, והפרשנות שניתנה לו בפסיקה, ומצאו ביטוי אף בחוזר נציבות מס הכנסה. לענין מס הכנסה, נקבע בחוזר כי במצבים מסויימים, לא יוכר מסמך הנחזה להיות חשבונית מס על ידי ממונה מע"מ, אך ההוצאה תוכר על ידי פקיד השומה. ב"כ הנאשמים התייחס לחשבוניות אלה כ"חשבונית זרה". לפיכך, נטען כי פקיד השומה האזרחי אישר, שהנאשמים עמדו במלוא הוצאות שדרשו בדוחות, למעט הסכומים שפורטו לעיל כפי שהופיעו בהסכמים. בהתחשב באישור זה, אשר תכליתו להכיר בהוצאות לשם גביית "מס אמת", נטען כי לא ניתן לייחס עבירה פלילית לגבי אותן הוצאות אשר הוכרו כנכונות במישור האזרחי. עוד נטען בהקשר זה, כי המאשימה מבקשת לייחס לנאשמים עבירה פלילית, לגבי מעשים שהוכרו שחוקיים בהתאם לנורמה האזרחית, עובדה העומדת בסתירה לעקרון החוקיות.
- ג. אשר לעבירות המע"מ המיוחסות לנאשמים, נטען כי הנאשמים לא נחקרו בגין עבירות אלה,

לא ניתנה להם ההזדמנות להגיב, וכן אין ברשימת עדי התביעה כל גורם מטעם רשויות מע"מ, התבקש בית המשפט להורות על זיכוי הנאשמים. בנוסף, טענה ההגנה כי קיימת הפרדה מוחלטת בין רשויות המס השונות, ולכן לא ניתן לקשור בין עבירות המס המיוחסות לנאשמים לעבירות המע"מ, כפי שביקשה המאשימה.

ד. לא נמצאה בסיכומי ההגנה כל התייחסות לדוח שנת 2009.

טענות המאשימה

5. התייחסות המאשימה לטענות ההגנה, יפורטו להלן בהתאם למפורט בטענות ההגנה:

א. לגבי הדוחות אשר התקבלו על ידי פקיד השומה "כמוצהר", לגבי הנאשמת במהלך שנות המס 2007-2008, טענה המאשימה כי מדובר בדוחות אשר הוגשו לאחר שהחלה בדיקת ספרי הנאשמים, ולפיכך הנאשם 1 לא כלל בדוחות אלה את החשבונות הפיקטיביים. יחד עם זאת, חשבונות אלה נכללו בספריהם של הנאשמים.

ב. אשר לדוחות האחרים, הקשורים להסכמים עם פקיד השומה, טענה מאשימה כי השיקולים העומדים בבסיס כתב אישום פלילי הינם שונים בתכלית מאלה הנשקלים בהליך האזרחי. מדובר בהליכים מקבילים זה לזה, דוגמת השתת קנסות אף כשמוסרים מחדלים. תאום ההוצאות בהליך האזרחי, נעשה בהתאם לנתונים הרלוונטיים להליך זה ולא להליך הפלילי. ההליך הפלילי אינו מושתת על ההליך המיסוי האזרחי, המביא לידי ביטוי שיקולים שונים.

ג. ביחס לעבירות המע"מ, הפנתה המאשימה לחלקים שונים בחקירת הנאשם בהן סוגיות הקשורות לעבירות מע"מ. בנוסף, טענה כי אותה מסכת עובדתית מקימה עבירות לפי הפקודה וכן לפי החוק, כאשר הספרים שנוהלו על ידי הנאשמים משמשים הן לצרכי מס הכנסה והן לצרכי מע"מ.

דיון והכרעה

6. ב"כ הנאשמים הגיש טיעונים תחת הכותרת "בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק". בשונה מהצהרת ב"כ הנאשמים לגבי הסכמה על עובדות כתב האישום, במהלך טיעוניהם בכתב, טען כי היא על המאשימה להוכיח כל יסוד מעובדות כתב האישום (ראו לדוגמה סעיף 71 בסיכומי ההגנה). יודגש, כי ההצהרה בנוגע להסכמה לגבי העובדות, למיטב הבנת בית המשפט, לא היתה אך לצורך טענת הגנה מן הצדק: טענה זו עלתה לפני למעלה משנה, לא נדונה לגופה שכן הצדדים פנו להליך גישור שלא צלח, ובשלב הנוכחי הסכימו הצדדים, על מנת לקדם את ההליך הפלילי ובתיווך בית המשפט, על נכונות המפורט בעובדות כתב האישום, תוך טיעונים משפטיים בלבד. כך הובהר במהלך הדיון, כך נכתב בפרוטוקול, וודאי שבית המשפט לא היה דוחה את הדיון, אך על מנת שהצדדים ישובו על אותן טענות שעלו לפניו בעבר.

בית המשפט מקבל את דברי ב"כ הנאשם כי כוונתו לגבי הסכמה על עובדות כתב האישום נגעה לחלק

קטן מטענות הצדדים, בוודאי שלא היה בה הודאה בעובדות כתב האישום.

בנסיבות אלה, נוכח עמדת ההגנה, החלטה זו תדון בטענה המקדמית בלבד.

7. ההגנה ביססה טענותיה על החלטות שניתנו על ידי פקיד שומה אזרחי, שלטענתה עומדות בניגוד למיוחס לנאשמים, ובנוסף על אי חקירת הנאשמים בסוגיית עבירות מע"מ וחוסר ראיות או עדי תביעה בנוגע לעבירות אלה.

אשר לסוגיית ההסכמים שנערכו עם פקיד השומה האזרחי, יש לבחון את השפעתם במישור הראייתי, זאת לאור חומר הראיות שיוגש לבית המשפט. לא ניתן לקבוע כי הנאשם לא ביצע את המיוחס לו, בטרם הוצג חומר הראיות, אך ורק בהתבסס על החלטת פקיד השומה. למעלה מהצורך, אציין לענין זה את סמכות נציב מס הכנסה, הקבועה בסעיף 147 לפקודה, "לפתוח" שומה סופית לגבי נישום שהורשע בדיון. על בית המשפט לבחון את חומר הראיות שיוגש במהלך ניהול התיק, ולקבוע ממצאים בהתאם. ממצאי פקיד השומה, אינם יכולים להוות בסיס ראייתי לקביעות עובדתיות, בטרם נשמעו ראיות בבית המשפט. החלטת פקיד השומה אינה מהווה החלטה מעין שיפוטית, לצורך ההליך הפלילי, שכן שיקולי פקיד השומה, אינם מושתתים על יסודות המשפט הפלילי. בנוסף, אציין באמרת אגב, כי אינני שותף לאבחנה שביקש לבצע ב"כ הנאשמים, מבחינת חומרת השימוש בחשבונות פיקטיביות לעומת השימוש בחשבונות זרות, זאת בפן הפלילי (ראו לענין זה רע"פ 1866/14 **אופיר זקן נ' מדינת ישראל**, (13.03.2014)).

טענות ההגנה לגבי עבירות המע"מ, אינן יכולות להיבחן על ידי בית המשפט, בטרם יחשף מלוא חומר הראיות בפניו. הצהרת ב"כ הנאשמים כי אין בחומר הראיות כדי לקשור את הנאשמים לביצוע עבירות מע"מ, לא יכולה להישמע בשלב זה של הדיון, בטרם הוצגו הראיות, וודאי שלא במסגרת טענת "הגנה מן הצדק".

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול כתב אישום נדחית.

8. במהלך בחינת התיק, עלו מספר נקודות אליהן מתבקשת המאשימה להתייחס: המאשימה תפרט מהו סוג החשבונות המיוחסות לכל נאשם, לגבי כל אחת מהחברות, פיקטיביות, מזויפת או מנופחת (נעשה בכתב האישום עירוב מונחים, על אף השוני המהותי ביניהם). בנוסף, תבהיר המאשימה את אותן עובדות המתייחסות לעבירות הדיווח המיוחסות לנאשמים, דהיינו תפרט, ככל הניתן, בצורה ברורה, בהתאם למועדי העבירה, אילו חשבונות נכללו בדוחות למע"מ, ואילו נכללו בדוחות למס הכנסה. בהתאם, תבהיר המאשימה, באילו מהמקרים מיוחסת לנאשמים עבירת נסיון, ובאילו מהמקרים עבירה מושלמת.

הצדדים.